

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολαῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διήμερον νόμισμα διατμ. 50,
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ Ἑλλ. ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνην καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΒΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέωστε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέσιον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 25 Αὐγούστου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 39

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχει ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τέλος ἡ πομπὴ παρουσιάστηκε.
Ἦταν μιὰ ἀγρία καὶ μεγαλόπρεπη
πειρατικὴ πομπὴ ποὺ στὴν κεφαλὴ
τῆς βρισκόταν ὁ ἀρχηγὸς ὁ Ἴδιος, μὲ
ἓνα σαρίκι στὸ χρῶμα τοῦ ἀμεθύστου
τυλιγμένο στὸ κεφάλι του, μὲ πη-
πούτσια ἀπὸ λευκὸ πετρί στὰ πόδια
του καὶ μιὰ μακρὰ καζά-
κα ἀπὸ μαύρο μεταξωτὸ ὀ-
λοκέντητο, ποὺ ἔπεφτε ἐπά-
νω στὰ πλευρὰ τοῦ μικρῶσι-
μου ἀλόγου του μὲ τὰ πο-
λόχρωμα ἀσημοκόλλητα χα-
λινάρια.

Πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ ἔρ-
χονταν μὲ βῆμα στρατιωτι-
κὸ μερικὸι λοχχοφόροι — ἡ
ἰδιαίτερη σωματοφυλακὴ του
— καμμιά τριανταριά ἑτάις
μὲ τσιφάκι παρασμένο στὸν
ὄμο καὶ τὰ μαχαίρια τοὺς
χωμένα στὸ ζωνάρι καὶ
ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν διπλὴ
σειρὰ τοὺς ἄλλοι τόσοι ρα-
κένδυτοι κουλῆς, σκυμένοι
ὡς τὸ χῶμα, μὴν μπροῦν-
τας σχεδὸν νὰ περπατήσουν
ἀπὸ τὸ ἀσκήνωτο φορτίο
ποῦ κουβαλοῦσε ὁ καθένας
τοὺς, καὶ πάρα πίσω ἓνα
φορετὸ ποὺ τὸ βαστοῦσαν
μιὰ γριά κι' ἓνας ἀνδρας.
Τὴν πομπὴ ἔκλειναν δυὸ
αἰχμάλωτοι πολέμου, δυὸ
λευκοί, ποὺ δὲν φαίνονταν
καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι μ'
αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ
Πεδ-Γιάν-Μπιν εἶχαν πέσει
μπρούμυτα καὶ δὲν τολμοῦ-
σε κανένας νὰ σηκώσῃ τὸ
κεφάλι ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀπλωσε τὸ χέρι.

Στὴν σιωπηλῇ, αὐτὴ διαταγῇ οἱ
λόγχοι χτυπήθηκαν χάμω μ' ἓνα
κρότο ἔξερὸ κι' ἡ πομπὴ σταμάτησε.
Μπροστὰ στὴν Ἐξοχότητά του τὸν
Ἄσπρο Λύκο καὶ στοὺς ἀγριοὺς ἀκο-
λοῦθους του ποὺ τοὺς κολίταζαν περι-
φρονητικά, οἱ πρόσοι τοῦ χωριοῦ
ἔμεναν γονατιστοί, μὲ σταυρωμένα

«Περνοῦσαν τὶς χαράδρες πᾶνοι ἀπὸ στενὰς
ξύλινες γέφυρες κρεμασμένες στὴν ἀβυσσο...»

τὰ χέρια, μὲ τὸ κεφάλι τοὺς σκυφτὸ
ὡς τὴ γῆ.

— Ἐνδοξε μανδάρντε, εἶπε ὁ Λι-
τουόγκ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὀψώσῃ
τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ
φωνή, οἱ ἀνάξιοι ὑπηρέτες σου προ-
σάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκτελέ-
σουν τὶς διαταγὰς ποὺ τοὺς ἔφερε κά-
πως ἀγοπαρημένες ὁ ἀπειταλμένος
σου. Ἡ μεγαλοφυχία τῆς Ἐξοχότη-
τός σου ἄς μᾶς συγχωρήσῃ, ἀν δὲν
εἶναι ὅλα τέλεια. Οἱ αἰχμάλωτοί σας
θὰ καταυλισθοῦν στὴν πα-
λιὰ παγὸδα. Ὅσο γιὰ σένα,
μεγάλε ἀρχοντα, ἀν ἡ ἀρ-
χοντιά σου καταδέχεται μιὰ
ταπεινὴ κατοικία, θὰ εἶμαι
πρόθυμος νὰ τῆς παραχωρή-
σω τὸ φτωχικὸ μου γιὰ νὰ
καθήσῃ ὅσον καιρὸ θελήσῃ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Ἄσπρος
Λύκος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ
τίποτε ἄλλο.

Μ' ἓνα νόημά του οἱ προε-
στοὶ σηκώθηκαν καὶ μπήκαν
στὴν κεφαλὴ τῆς πομπῆς
ποὺ ἐξακολούθησε τὴν πο-
ρεία τῆς μὲ σαλπίσματα ἐνῶ
ἔλοι οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ
Πεδ-Γιάν-Μπιν γονάτιζαν στὸ
πέρασμά της καὶ ζητωκραύ-
γαζαν τὸν Νγκουγιέν.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν πα-
λιὰ παγὸδα ἡ πομπὴ στάθηκε.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀπα-
λιῶς βουδδικοῦ ναοῦ δὲν εἶχε
παρὰ μονάχα τὰ βᾶθρα ἀπὸ
τὰ ἀγάλματα ποὺ τὸ στέλι-
ζαν ἄλλοτε καὶ τὰ ἴχνη ἀπὸ
τὸ ὄρατο μωσαϊκὸ τοῦ δά-
πεδο, ποὺ ἡ ἀγρία βλάστηση
ποὺ πλημμύριζε ἔλη τὴν πα-
γὸδα, τὸ εἶχε καταστρέψει,
σπάσει, καὶ σκεπάσει.

Ἡ ἴδια ἀγρία βλάστηση
σκαρφάλωνε ἐπάνω στὶς κο-
λῶνες, σκέπαζε τοὺς μου-
χλιασμένους τοίχους, ἀπλω-

νόταν πάνω από τις μισοδυστες επιγραφές.

Οι πειρατές καθάρισαν πρόχειρα τον πρόναο από τα αγριόχορτα που τον έπνιγαν. Ο Νγκουγιέν έφρασε ως εκεί καθέλλα επάνω στο έλγο του κι' ύστερα, χωρίς να καταδεχθή την βοήθεια των προσετών πηλ καμπουρίαζαν τις ράχες τους για να πατήσουν, πήδησε ελαφρά από τη σέλλα σαν παλληκάρι.

Μ' ένα νόημα του Τριέν-Κοάτ, η Τι-Σάυ κι' ο Μό μπήκαν μέσα στο άδυτο όπου βρισκόντο ένα ακαθόριστο μισοσκόταδο, μια νεκρική σιγή, κι'

των θερμαστών που δεν μπορούσαν να σωθούν γιατί ήταν δεμένοι επάνω στα κατάρτια.

Έκτός από τους λευκούς αιχμαλώτους του ο Νγκουγιέν έπαιρνε μαζί του και τους θλαγετείς επιβάτες. Δεν είχε βέβαια καμιά διάθεση ν' αναλάβη γά θρέψη άλλα τόσα στόματα, αλλά πρώτα-πρώτα είχε ανάγκη από κάμποσους χαμάληδες για να τον κουβαλήσουν τα καινούργια του λάφυρα, κι' ύστερα δεν ήθελε ν' αφήση ελεύθερο κανένα προτού να βρισκείται αρκετά μακριά από κάθε καταδίωξη. Έτσι δλη τη νύχτα η συμμορία έδοιπόρησε προς το Πού Γιέν-Μπιν.

Έντοματαξό ο Νγκουγιέν έστειλε μπροστά τους αγγελιαφόρους του. Ένας απ' αυτούς πήγε και πήρε από ένα γειτονικό χωριό το άλογο που καθβαλίκεισε ο άρχηγός κι' ένας άλλος έτρεξε στο Πού Γιέν-Μπιν για να ειδοποιήση τον δήμαρχο για την άφιξη του. Άσπρου Λύκου.

Το απόσπασμα είχε φύγει κιόλας την προηγούμενη κι' έτσι ο γεροπροσετός δεν έφερε καμιά αντίρηση να φιλοξενήση τον φοβερό άρχιληστή. Ήταν από τους ανθρώπους που θέλουν να τήχουν καλά με όλους.

Αλλωστε κι' αν ακόμη το απόσπασμα είχε μείνει στο χωριό, αντί να γυρίση πίσω, τα πράγματα δεν θα άλλαζαν. Γιατί ο αγγελιαφόρος του Νγκουγιέν, δίχως καθόλου να χασομερήση, θάτρεχε πάλι να ειδοποιήση τον άρχηγό του να μην προχωρήση.

Για μεγάλη απογοήτευση του Μό, που ήταν πολύ ευχαριστημένος στο Πού Γιέν-Μπιν και που καμάρωνε μπροστά στον Λι-τσιούγκ και στους άλλους προσετούς σαν ήταν κι' αυτός ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του Νγκουγιέν, οι πειρατές δεν ήμειναν και πολύ σ' αυτό το μέρος. Κατά το ήλιοσκόλεμα οι σέλιπριγγες σήμαναν προσκλητήριο μαζεύοντας τους τζιάκς που ήταν σκορπισμένοι στα

δικύφορα στίβια ή είχαν βγει στα περίχωρα σε πλιάτσικο.

Κανένας από τους συμμορίτες δεν έλειψε και όλοι παρατέχθηκαν μαρδς στον άρχηγό τους.

Γι' ανάμνηση της παλιάς θερμής φιλίας μας, δεν θα μπορούσε να με ξελαφρώσης λίγο από εκείνο το καταραμένο φορείο; ψιθύρισε τρυφερά στο αυτί του Μπα ο φίλος μας ο Μό.

Της παλιάς και θερμής φιλίας μας; έκανε με άπορία ο Μπα.

Ναι, στην καλή εποχή του Γιέν-Μπαύ.

Όπου μ' έβριζες και με φοβέριζες από το πρωί ως το βράδυ. Αλήθεια θα ήμουν πολύ άχαριτος αν τα είχα ξεχάσει. Έλα αυτά και μπορείς να βασίζεσαι στην ευγνωμοσύνη μου. Δυστυχώς όμως δεν είμαι: έχω πού διατάσσω και έτσι δεν μπορώ να σου κάνω τίποτα.

Φτάνει να πής ένα λογάκι στον Τσοό.

Ο Τσοό έχει άλλες σκοτοβρες στο κεφάλι του. Λοιπόν, παλιέ μου και καλέ μου φίλε, μην άναστενάξεις τόσο θλιθερά, γιχτι μου σπαράζει την καρδιά μου.

Μπα, σε εξορκίζω, άκουσέ με.

Θά πάψης να μου κλαίγεις επιτέλους! Τράβα εϋθός στη θέση σου! άγρίσει ο Μπα.

Ο Τσοό τον άκουσε και γύρισε το κεφάλι του θυμωμένος προς το φορείο που βρισκόταν κιόλας έξω από την παρόδα.

Πώς; έκανε. Άρνεισαι να υπακούσης, έλεεινó γουρούνι, προδότη, σκύλε! Χά, χά, χά! Λίγον καιρό άκόμη θάχης το κεφάλι σου στους ώμους σου!

Σόπα, Μό! έκανε παρακλητικά η Σιμόνη που από μέσα από το φορείο παρακολουθούσε με άγωνία την συζήτηση.

Η συμβουλή ήταν περιττή. Ο Μό είχε κιόλας πάρει στους ώμους του τα ξύλα του φορείου.

Ο κύριος Τσοό δεν έχει δικίω να θυμώνη, έλεπε. Εγώ για τ' άστεια τώπα. Η αλήθεια όμως είναι πως είμαι τόσο ευτυχισμένος και τόσο περήφανος που κρατάω το φορείο της μικρής μου κυρίας, ώστε δεν θάλλαξα τη θέση μου, ούτε για τη μαύρη πέτρα του Τό-Σόγκ.

Την επομένη, δηλαδή την τετάρτη ημέρα της αιχμαλωσίας της Σιμόνης, η συμμορία στρατοπέδευσε μέσα στο δάσος.

Είδική φρουρά φύλαγε τους δυο άποικούς. Ο Νγκουγιέν είχε ζητή-

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ' Ήταν όνειρο!

Με τα φτερά άκόμη στους ώμους, ο θεός-Μιχάλης κι' ο Μπέμπης, μέσα στο μεγάλο βαπόρι, κάθησαν κι' έφραγαν πεινασμένοι. "Ω, πόσον καιρό είχε ο Μπέμπης να φάη φαί «της ανθρώπιαν»! "Αν δεν συλλογίζοταν τον Άζόρ, που κι' αυτός ο κακόμοιρος πεινούσε, θάτρωγε και τα κόκκαλα!..

Ύστερα τους έβιλαν σε μιιά καμπίνα να γδυθούν, να πλαγιάσουν, να ξεκουραστούν. Και σε λίγο ο Μπέμπης, ξεπλωμένος άνάσκελα στην κουκέτα του, άποκοιμήθηκε βαθιά.

Απ' αυτό τον ύπνο, — πούως ξέρει πόσο βάσταξε, — τον ξύπνησε η φωνή του θεού-Μιχάλη που του φώναζε:

— "Ε, Μπέμπη!.. Σκαλιστήρι!.. Σήκω γρήγορα!.. Έδώ ηδες να κοιμηθής!.. Έφραγα τον κόσμο να σε γυρεύω!

Του φάνηκε πολύ παράξενο: Πώς ο θεός-Μιχάλης «έφραγε τον κόσμο να τον γυρεύη», αφού ήξερε πως ήταν στη καμπίνα του βαποριού; Μαζι δεν είχαν μπει; κι' ο ίδιος ο θεός-Μιχάλης δεν είχε πλαγιάσει στην άπό κάτω κουκέτα;

Άνοιξε τα μάτια του και, βλέποντας το θεό-Μιχάλη, σκυμμένον άπό πάνω του, του είπε:

— Μα έδώ που με βάλατε δεν είμαι;.. Γιατί με γυρεύατε;..

— Τρελλάθηκες; έκαμε ο θεός-Μιχάλης. Εγώ σ' έβαλα να κοιμηθής μέσα στη βάρκα; Στη βάρκα;.. Ο Μπέμπης κοίταξε γύρω του καλύτερα. Μα ναί! Ήταν ξεπλωμένος στον πάτο μιιάς βάρκας, που στεκόταν μέσα στη θάλασσα, άκίνητη! Κι' άπό πάνω του ούρανος, και παντού φώς ή μέρας!

Τινάχτηκε όρθός, έπιασε το κεφάλι του, έτριψε τα μάτια του και φώναξε:

— "Α!.. ώστε όλα λοιπόν ήταν όνειρο;

— Ποιά; έκαμε γελώντας ο θεός-Μιχάλης; είδες και κανένα όνειρο στον ύπνο σου;

— Όνειρο λέει; έξακολούθησε ο Μπέμπης; και μεγάλο, και φοβερό!.. "Ωστε... δεν έβουσα το σχοινί της βάρκας;.. δεν με πήρε το ρέμμα;.. Δεν έπεσα στο καράβι των κακούργων;.. Δεν γλώτωσα με τη σκεδία;.. Δεν βγήκα στην Άφοική;.. Δεν κινδύνεψα να με ψήσουν εκεί και να με φάνε οι άνθρωποφάγοι;.. Κι' ο Άζόρ;.. Και το πάχος μου;.. Και τα γιογονάκια μου; και τα βραχιόλια μου; Κι' οι μαιμούδες;.. Και σεις που ήρθατε να με πάρετε με τα φτερά;.. Δεν πέταξα σαν το πουλί;.. "Ολ' αυτά ήταν ψέμματα; "Ολα τα είδα στον ύπνο μου; "Ο θεός-Μιχάλης τον άκουγε λιγωμένος άπό τα γέλια.

— Τέτοια πράγματα είδες στον ύπνο σου; του έλεγε. "Ε, βέβαια! αυτά που διαβάζεις στα παραμύθια σου. Άγωνία που θα τράβηξες, κακό-

σει άπό τον καθένα τους πέντε χιλιάδες πιάστρα ως λύτρα, με την άπειλή πός θα τους σκότιανε. Κ' οι δυο τους είχαν γράψει στους φίλους τους κι' ένας άνθρωπος του Νγκουγιέν είχε αναλάβει να πάη τα γράμματα τους. "Η ζωή τους κρεμόταν άπό την άπάντησή.

"Η Σιμόνη κι' η Τι-Σάυ είχαν ξεπλώσει κάτω άπό ένα δένδρο.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ

Την παλιά εποχή ήταν ένας μεγάλος άπατεώνας στην Άνκτολή. Τα κατορθώματά του έφτασαν ως τάρτια του Σουλτάνου. "Εστειλε λοιπόν και τότε φώναζε.

— Έμαθα πως γελάς στον κόσμο, αλήθεια; του είπε ο Σουλτάνος.

— Έτσι λένε, Μεγαλειότατε.

— Μπορείς να με γελάσης κι' έμένα;

— Δεν έχω έδώ τα εργαλεία μου, άπάντησε ο άπατεώνας.

— Και πόσα θέλεις, να τα φέρης;

— Μά... Είκοσι λίρες φτάνουν.

— Και τί ώρα θα έσο' έδώ;

— "Ως τις τρεις άπ' το μεσημέρι.

— Πάρε τις είκοσι λίρες και πήγαινε να φέρης τα εργαλεία σου.

Ο άπατεώνας πήρε τις είκοσι λίρες κι' έφυγε.

Ο Σουλτάνος άκόμη τον περιμένει. † Μ. ΟΥΛΗΝΤΑΞ

Η ΣΠΙΘΑ ΜΟΥ

(κάτω άπό ζωγραφιά)

Παρακαλώ, να Σας αστήσω ("Όπως δά τόχει κι' η συνήθεια) Την ευγενεία της τη Σπίθα Που μου πορεύεται ξοπίσω!

Τό νύχι της άπ' έξω βγαίνει, Τό γάντι της δέ σάς άρέσει, Γιατί της έβουσε ως τη μέση; Πολύ καλά. Μα τί σημαίνει;

Δέν τη φοβάτε, άπ' την τρεχάλα Νύχτα και μέρα αν ηουχάτη; Πώς να ευκαιρή να μεταλλάξη, Άφου δέ σταματά μιιά στάλα;

Λιγάκι άνάστημα της λείπει, Μα είν' η άξια της άλλη τόση; Πάσες φορές μ' έχει γλυτώσει! Άπό κινδύνου καρδιοχτύπι!

Του κυνηγού τό τρίτο χέρι, Φύλακας, του σπιτιού, προσάτης. Κι' άπό παιγνίδια; σά δικά της Και γυμνασμένος δέν τά ξέρει!

Δέν την κρινέω: αυτή ν' ή αλήθεια! Μόνο φοβάμαι άπ' τό καράρι. Άπάνω της πός θα τό πάρη "Η ευγενεία της ή Σπίθα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

«Οι πειρατές καθάρισαν πρόχειρα τον πρόναο από τ' αγριόχορτα» (σελ. 458, στ. α')

έλα μύριζαν μούγλα κι' έγκατέλειψη.

Ήταν η έπομένη της άρπαγής του «Μονόκερου».

Η συμμορία είχε άνεθεί πεζή την κοιλάδα του Σόγκ-Κού.

Τό βαπόρι τό έγκατέλειψε στην τύχη του.

Έλαφρωμένος άπό την άποδίδωση έβλεν του των επιβάτων ο «Μονόκερος» δέν έμεινε πολλή ώρα στην ίδια θέση. Τό δυνατό ρεύμα του ποταμού πέν άνασήκωσε, τον στριφογύρισε για λίγα λεπτά κι' ύστερα τον παρέσυρε, ενώ σι' αυτά της Σιμόνης και των συντρόφων της έφθαναν οι σπαρακτικές κι' άτελειπιμένες κραυγές του πιλότου, του μηχανικού και

σφα είχε μείνει στο χωριό, αντί να γυρίση πίσω, τα πράγματα δεν θα άλλαζαν. Γιατί ο αγγελιαφόρος του Νγκουγιέν, δίχως καθόλου να χασομερήση, θάτρεχε πάλι να ειδοποιήση τον άρχηγό του να μην προχωρήση.

Για μεγάλη απογοήτευση του Μό, που ήταν πολύ ευχαριστημένος στο Πού Γιέν-Μπιν και που καμάρωνε μπροστά στον Λι-τσιούγκ και στους άλλους προσετούς σαν ήταν κι' αυτός ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του Νγκουγιέν, οι πειρατές δεν ήμειναν και πολύ σ' αυτό το μέρος. Κατά το ήλιοσκόλεμα οι σέλιπριγγες σήμαναν προσκλητήριο μαζεύοντας τους τζιάκς που ήταν σκορπισμένοι στα

μοιρε! "Έλα τώρα, μη φοβάσαι!" Ονειρο ήταν. «Ονειρο θρασύνης νυκτός» μέσα σ' αυτή τη βάρκα όπου σου ήρθε η παρθένη ιδέα να ξεφυγίσης. Πάμε στο σπίτι που σε γυρεύουν. Ο μπαμπάς κι η μαμά δεν ήθελαν απ' την Αθήνα. Απόψε φαίνεται, έμειναν εκεί. Έγώ ήρθα πρωί-πρωί με ταυτόκινητο, να σάς πάρω να πάμε στην Κηφισιά. Η Μπέμπα έπληνησε, ενώ έλειπες. Ούτε στο κρεβάτι σου ήσουν, ούτε στο σπίτι, ούτε στον κήπο. "Επιτέλους σ' ανάκαμψα εδώ μέσα." "Όποτε έτσι λοιπόν: σου ήρθε η ιδέα να λύσης το σχοιόν της βάρκας και να φύγεις να σε πάει το ρέμμα! Και δεν τόκανες, να σ' έβλεπα; Ρουθούνι δεν θάφιναν από σένα οι... ανθρωποφάγοι της Αφρικής! Πώς γλύτωσες, κακόμοιρο Σκαλιστήρι!

Πράγμα περίεργο! Τόσα και τόσα είχε πάθει στον ξύπνο του το Σκαλιστήρι, μα τίποτα δεν το είχε σφραγίσει. Αυτό όμως που έπαθε στον ύπνο του, στον αέρα του, τον γιάτρευαν για πάντα. Τά θυμόταν για καιρό οικειτικός, μελαγχολικός, περίλυπος. «Τί κακό έλάττωμα που είναι ή παρκακή κι ή περιέργεια, έλεγε. Ακόμα και στον ύπνο του υποφέρει κανένας». Κι από τότε, ποτέ πιά δεν σάλιζε και ποτέ πιά δεν έκαιε του κεφαλιού του. Το Σκαλιστήρι έγινε Μπέμπα—δηλαδή ένα καλό και φρόνιμο παιδί.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΡΙΑ ΜΑΓΙΚΑ (ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

—Σινέχει από τό προηγ. και τέλος—
 "Ο πατέρας μου που είναι ψυχόπυτος και καλόκαρος στενοχωριότανε πολύ γι' αυτό και με συμβούλευε όλη την ώρα, μα τού χάκου, έγω δεν άλλαξα στο καλύτερο.
 Κάποια μέρα, που μπρός του πήγα να γκρεμίσω από τη σκάλα μα γρηχ σκάλα μου, γιατί δεν κατάλαβε να μου κίνη στη στιγμή εκείνο που της έζητησα. Ανετάκτησε και θύμωσε τόσο που μου φώναξε:
 —Συ παιδί μου, δεν υποφέρεται πιά, και για να σε διορθώσω, θα σε στείλω έξω απ' ένα έρημο νησί. Σ' που θα σ' άρψω ως που να γίνης καλόκαρη και καταδεχτικιά. Θα κίνησ όλες τις δουλειές μόνη σου, και θα περιποιείσαι, σαν δούλα, τούς θελασσινούς και τούς ταξιδιώτες που θαναγκάζονται να βγούνε εκεί.
 "Έπειτα πρόσταξε και φόρτωσαν στον Κάρά βλέρι και άλλα φορτωμα και ακόμη έναν άρχαλειό, μα ακόμη, άδράχτια, μαλλί και μπαμπάκι για να γνέθω και να υφαινω.
 Την ώρα που οι άνθρωποι τού παλατιού τέλειωναν τού φόρτωμα, να σου και περνάει απ' εκεί μα γρηχ μάγισσα.
 "Εκείνη σαν έμαθε τί έτρεξε με μένα, γονέτισε μπρός στον πατέρα μου και τού ειπε με σεβασμό.
 —Πολυχρομένη μου, με τού δικιο σου αποφάσεις να τιμωρήσης έτσι τη βασιλοπούλα ως που να φύγουν από πάνω της οι κακίες που την δέρνουν.
 Για να είναι όμως προφυλαγμένη στην έρημιά, από κάθε χακό, που μπορεί να της τύχη από ταξιδιώτες,

πράγματά μου και ρίχτηκα με τα μουτρα στη δουλειά.
 Σε λίγες ημέρες έπεσε έξω ένα καρδίκι, και ένας από τούς θαλασσινούς ήταν βαρβαδιά κτυπημένος, τόν έφεραν στην καλύβα, και δεκα μερόνυχτα έμεινα άγρυπνη κοντά του.
 "Όταν συνεφέρθηκε και πήγαινε στο καλύτερο, αισθάνθηκα για πρώτη φορά στη ζωή μου τη χαρά της καλοσύνης να πλημμυρίζω και να βαλσαμώνω την καρδιά μου.
 Σε δύο χρόνια που είμαι εδώ, έτυχε να περιποιηθώ πολλούς και κάθε φορά έννοιωθα μέσα μου πού μεγάλη τη χαρά για τού καλό που έκανα. Κανένας όμως δεν με θυμήθηκε να ξαναγυρίσει να με ίδη.
 "Ο πρώτος απ' αυτούς: είναι σή, γι' αυτό σύμφωνα με τού όσα ειχε ειπεί ή μάγισσα, ξανάγινε να όπως ήμουνα πρώτα, και τώρα δεν μείνει τίποτα άλλο, παρ' να γυρίσουμε μαζί στον πατέρα μου.
 Τελειώνοντας, κτύπησε παλαμάκια και να σου, ο Κάρας πρόβαλε τού κεφάλι του στην πόρτα της καλύβας.
 "Εκείνος όταν είδε τού νέα αντί της γρηχ, πήγε να τρελλαθώ από τη χαρά του, γιατί κατάλαβε πως θα έφρευε για πάντα απ' εκεί.
 "Η νέα την ίδια στιγμή σήκωσε τού τραπέζι, και συβύρισε την καλύβα για να βδρω σ' αυτήν αποκομπή κανένας παραδοτακιμένος, και τού μάνα πράγματα που πήρε και τού φόρτωσε στον Κάρα, ήταν τού άδράχτι της και ένα μέρος από τού πανικό που ειχε υφαινε. "Υστερα ειπε στο νέο να φύγουν την ίδια ώρα.
 "Άπλωσε αυτός την βελάντζα του και κάθησε, καθάλας εκείνη τόν Κάρα, και πετώντας, πλάι-πλάι οι δύο τους, έφτασαν στο παλάτι τού πατέρα της.
 "Ο βασιλέας μόλις είδε τη βασιλοπούλα νέα, χάρηκε ως τού κατάβαθα της φυχής του γιατί κατάλαβε τη μεταβολή που ειχε γίνει. και δικάταξε να στολίσουν τού παλάτι γιορτινά.
 "Έπειτα, σαν έμαθε πως ο Προκόπης ήταν εκείνος που αναγνώρισε την καλοσύνη της Βασιλοπούλας και ξαναπήγε να την ίδη για να την ευχαριστήσει, τόν κράτησε να τόν φιλοξενήσει στο παλάτι μερικές ημέρες.
 Τότε τού δόθηκε ευκαιρία κι' έκανε μαζί του πολλές ομιλίες κι' απ' αυτές ειδε πως ο νέος ειχε πολλές χάρες άπάνω του, αποφάσισε λοιπόν να τόν κίνη γιαμπό του και τόν έστειλε άμέσως στην πατρίδα του να φέργη τού μάννα του.

"Όταν γύρισαν έγινε ο γάμος και άρχισαν γιορτές και πανηγύρια σ' όλη την πολιτεία, που βάσταξαν δεκα πέντε μέρες.
 "Υστερα δλοιο τούς έζησαν χρόνια πολλά χαρούμενοι και εύτυχιόμιοι. Τώρα όμως να συμπράβετε και μένα που τόσο σάς πολυλόγησα με τούτο τού παραμύθι.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΓΕΦΕΡΑΝΗΣ

Ο ΧΑΖΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μιά φορά ένας χαζός ξεκίνησε για να ταξιδέψη στη Ρωσία. "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν!
 Στέ δρόμο του άπάντησε δύο σπιτια μοναχικά. Κανείς δεν ήταν εκεί μέσα. Έκοίταξε από ύψος και ειψε μερικούς διαβάλους με στριμμένα τού μουστάκια, με στρογγυλά μάτια σά βόλους και με μύτερο κεφάλι. Μα τού άρχισαν τού χέρια τούς έπαίξαν χαρτιά και ζυγίζαν τού ζάρια, μετρώνοντας τού χρήματα.
 "Ο Γιάννης τούς χαιρέτησε: «'Ο Θεός μαζί σας, καλοί άνθρωποι!»
 Οι διάβολοι έθώμασαν. "Άρπαξαν τόν Γιάννη, άρχισαν να τόν χτυπούν και θέλησαν και να τόν πνίξουν.
 "Όταν τόν είδαν μισοπεθαμένο, τόν άφισαν
 "Ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.
 "Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:
 —Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας, δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί πρέπει να πής. Στόν καθένα επρεπε να πής: «Καταραμένος να εισαι, Σατανά, έν όνόματι Κυρίου». Θα έφρευαν δλοιο τότε άφήνοντας τού χρήματα. Κ' εσύ, χαζέ, θα πλούτισες.
 —Κατάλαβα, γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Ναί, ήμου χαζός. Δέ θα τού ξανακάνω πιά.
 Κι' ο Γιάννης ξεκίνησε να ταξιδέψη στη Ρωσία.
 "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν!
 Στό δρόμο του ειψε τέσσερα αδέρφια που έλιχνίζαν τού σιτάρι στο άλωνι. Είπε στον καθένα τούς:
 —«Νά εισαι καταραμένος, Σατανά, έν όνόματι Κυρίου». «Όταν τόν είδαν μισοπεθαμένο τόν άφισαν.
 Τότε τού τέσσερα αδέρφια άρχισαν να τόν χτυπούν.
 "Όταν τόν έσπασαν στο ξύλο, τόν άφισαν.
 Τότε ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.

"Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:
 —Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας. Δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί πρέπει να πής. Στόν καθένα επρεπε να πής:
 «Μακάρι να κουβαλάτε σπύτι σας, έκαστό, έκαστό μαζί, περισσότερα από σ,τι μπορείτε να σηκώσετε».
 —Κατάλαβα γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Ναί, εισαι ένας χαζός. Δέ θα τού ξανακάνω πιά.
 Κι' ο Γιάννης ξεκίνησε να ταξιδέψη στη Ρωσία. "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν...
 Στό δρόμο άπάντησε επτά αδέρφια που επήγιναν να θάψουν τη μητέρα τούς κλαίοντας και τού επτά και ξεφωνίζοντας. "Ο Γιάννης ειπε στα επτά αδέρφια: «'Ο Θεός μαζί σας. Μακάρι να κουβαλάτε σπύτι σας έκαστό, έκαστό και περισσότερα από σ,τι μπορείτε να σηκώσετε».
 "Ακούοντας αυτά οι επτά αδέρφια, τόν άρπαξαν, τόν έρριξαν στη λάσπη και τόν έξυλοκόπησαν. "Όταν τόν μισοκόψωσαν από τού ξύλο, τόν άφισαν.
 Κι' ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.
 "Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:
 —Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας, δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί πρέπει να πής. Στόν καθένα επρεπε να πής: «Ζωή σε λόγου σου. 'Ο Θεός συχωρήσει την». Τότε θα σε προσκαλοΰσαν, χαζέ, να τιμήσης τήν πεθαμένη, τρώντας τήν ηλιαντίες με σταφίδες και πίνοντας κρασί.
 —Κατάλαβα, γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Ναί, εισαι ένας άνόητος. Δέ θα τού ξανακάνω πιά.
 Κι' ο Χαζογιάννης ξεκίνησε να ταξιδέψη στη Ρωσία. "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν...
 "Ο Γιάννης άπάντησε στο δρόμο του ένα γάμο και ειπε στους νεόνυμφους: «Ζωή σε λόγου σας. 'Ο Θεός συχωρήσει την». Οι κουμπάριο τόν άρπαξαν από τόν γιακά κι' άρχισαν να τόν δέρνουν άλόπητα.
 "Όταν τόν είδαν μισοπεθαμένο τόν άφισαν.
 Κι' ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.
 "Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:

— Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας, δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί πρέπει να πής. Στόν καθένα επρεπε να πής: «'Αρχοντά, άρχόντισά μου, εύτυχιόμιοος ο γάμος σας. Νά ειπτε πάντα αγαπημένοι και να άποκτήσετε πολλά παιδιά».
 —Κατάλαβα, γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Ναί, εισαι ένας άνόητος, δέ θα τού ξανακάνω πιά.
 Καί ο Χαζογιάννης ξεκίνησε να ταξιδέψη στη Ρωσία. "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν...
 Στό δρόμο του άπάντησε έναν έρημιτή. «Καλόγερο τού ειπε, εύτυχιόμιοος ο γάμος σου. Νά ζήσετε αγαπημένοι και να άποκτήσετε πολλά παιδιά».
 "Ο καλόγερος δέν άργησε. Τόν άρπαξε κ' έσπασε τού ραβδί του στη ράχη του.
 Κι' ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.
 "Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:
 —Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας, δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί επρεπε να πής. Στόν καλόγερο επρεπε να πής: «Εδολόγησον, Άγιε Πατέρα...»
 —Κατάλαβα, γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Ναί, δέν εισαι παρ' ένας χαζός, δέ θα τού ξανακάνω πιά.
 Καί ο Χαζογιάννης ξεκίνησε να ταξιδέψη στη Ρωσία. "Ήθελε να θαυμάσει τόν κόσμο, μα και να τόν θαυμάσουν...
 Καθώς επήγαινε, επέρασε από ένα διάσος και ειψε μα άρκοΰδα που έσχιζε μα άγελάδα. "Ο χαζός ειπε στην άρκοΰδα: «Εδολόγησον, Άγιε Πατέρα».
 "Η άρκοΰδα έρρίχθηκε κατ' επάνω τού, τόν έρριξε καταγής και τού έσπασε τού κόκκαλα. Τόν άφισε μισοπεθαμένο.
 Κι' ο Χαζογιάννης έγύρισε σπύτι του κλαίοντας και ξεφωνίζοντας.
 "Η μητέρα του τόν έμάλωσε, ή γυναίκα του τόν έθρισε και ή αδερφή του τού ειπε:
 —Δέν εισαι παρ' ένας βλάκας. Δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν ξερείς τί επρεπε να πής. Στήν άρκοΰδα για να της δώσης θάρρος επρεπε να πής: «Έμπρός, κατ' επάνω της».
 —Κατάλαβα, γυναίκες. Έννόησα, μητέρα, γυναίκα μου και σού αδερφή μου. Δέν εισαι παρ' ένας χαζός. Δέν θα τού ξανακάνω πιά.
 Καί ο Χαζογιάννης ξεκίνησε για

ταλευταία φορά. "Ήθελε να θαυμάσει τον κόσμο, αλλά να τον θαυμάσουν. . .
 "Επέρασε μια παιδιάδα, γυμνή από δέντρα. Ήξαφνα παρουσιάσθηκε εμπρός του ένας λοχαγός με το λόγο του.
 — "Εμπρός, κατ' επάνω του! φώναξε ο χαζός.

"Ο λοχαγός έγνεψε τότε στους στρατιώτες του. "Αρπαξαν το χαζό και τον αποτέλειωσαν στο ξύλο. "Ο Χαζογιάννης έμεινε εκεί και δεν ξανασηκώθηκε πιά.
 (Από τα Α παιδικά του Τολστόφ)

ΣΤΗΝ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Βρισκόταν στην είσοδο της σπηλιάς που γύρευαν τόσες ημέρες! Κι' ούτε χαμηλό, ούτε δυσκολοδιάβητο ήταν το άνοιγμα εκείνο που έβασκε μπροστά τους. "Απεναντίας φαινόταν σά να είχε πλατυνθεί ξεπίτηδες. Κι' άδοσταχτα, ο κ. Κλοακέν, ή "Ανθή κι' ο Χάνδος το πέρασαν.

Βρέθηκαν τότε σ' έναν υπόγειο διάδρομο, όπου τα μάτια τους, θαμπωμένα ακόμα από το έξωτερο φως, δεν ξεχώριζαν στην αρχή παρά τοιχώματα, δεξιά κι' αριστερά, πολύ ανώμαλα. "Αλλά μόλις άνοιξαν τα κεριά τους, παρατήρησαν στο βάθος και δεύτερη τρύπα. Δεν τους έμεινε πιά άμφιβολία πως αυτή ήταν ή σπηλιά του Ροβινσών.

Γιατί ή περιγραφή του βιβλίου συμφωνούσε στην έντέλεια: πρώτα έμπαινε κανένας σ' ένα στενό διάδρομο ή πρόδρομο, κι' απ' αυτόν στην καθαυτό σπηλιά. Μόνο που ο πρόδρομος αυτός, καθώς έλεγε το βιβλίο, ήταν μακρής δέκα μέτρα, αλλά τόσο χαμηλός, που έπρεπε να τον περάσει κανένας έρποντας. Τώρα όμως είχε γίνει άλγθινός διάδρομος, όπου μπορούσε κανείς να στέκεται όρθιος.

Χωρίς καμμιά δυσκολία τον περάσαν οι εξερευνητές και βρέθηκαν στην καθαυτό σπηλιά. Θέμα που ή λαμπρότη του ήταν άνωτερη από κάθε περιγραφή, — κι' από αυτήν ακόμα του βιβλίου — παρουσιάσθηκε τότε μπροστά στα έκθαμβα μάτια τους. Τα τοιχώματα της σπηλιάς, από κάθε λογής κρυσταλλώματα, με πολύ κομψά σχήματα, αντανακλούσαν μυριότροπα το φως των κεριών και φαινόταν άλγθινά σά σπαρμένα με διαμάντια.

Τό μάτι θαμπωνόταν τόσο από τή λάμψη τους, ώστε στην αρχή με δυσκολία μπο-

ρούσε να διακρίνει το σχήμα και την έκταση της άπεραντης αυτής σπηλιάς, τον άψηλό της θόλο σά βυζαντινής εκκλησίας, το λεπτό και μαλακό άμμα, που άπλωνόταν χάμω σάν περσιικό χαλί.

"Απ' όπωρ, το μάτι συνηθίσε, έβλεπε και κάτι παράξενα πράγματα που δεν περιμένα κανείς να τα βρει σέ τέτοιο μέρος. Κι' αυτά ήταν: ένα μεγάλο κρεβάτι με ούρνικα, πολυθρόνες, μπαούλα, μια βιβλιοθήκη με γυαλιά, ένας μεγάλος καθρέφτης. Ένα

ρολόι του τραπέζιου, μια θήκη με άσημικά, και πιο κάτω, σ' ένα ιδιαίτερο διαχωρίσμα που σχημάτιζε ένα είδος γραφείου, ένα μεγάλο τραπέζι σκεπασμένο από βιβλία και χειρόγραφα, και — πολύ παράδοξο πράγμα! — μπροστά σ' αυτό το τραπέζι, σέ μια καρέκλα, καθόταν ένας άνθρωπος κι' έγγραφε. . . στα σκοτεινά!

"Ένας άνθρωπος με φορεσιά έποχής Λουδοβίκου ΙΔ', με σταχτιά περούκα, με άσπρη τραχηλιά, με κόκκινη ζακέττα και με μετάλλια κουμπιά! Είχε γυρισμένη τή ράχη του στους επισκέπτες και δεν φαινόταν να ταραχθήκα καθόλου από την παρουσία τους.

Ποιος να ήταν; "Ο κ. Κλοακέν πλησίασε να χαιρετήσει και να ζητήσει συγγνώμη, γιά τήν ένόχληση. "Αλλά ξαφνικά έμεινε κατάπληκτος και τό κερί έπέσε απ' τή χέρια του: "Ο άνθρωπος εκείνος, που έγγραφε στα σκοτεινά, ήταν. . . μούμια!

Τό άσφαρκο χέρι του κρατούσε ακόμα μια γραφίδα από φτερό χήνας. Τα μάτια του — δυό άδειες τρύπες πίσω από ματογυάλια — φαινόταν βυθισμένα στην άνάγνωσή ενός σκοτειμένου φύλλου μεμβράνας. Τό κτρινωμένο του μέτωπο έγερνε πάνω στο τραπέζι σέ στάση μελέτης. "Ενόμιζε κανένας πως βρίσκεται μπροστά σέ άνθρωπο ζωντανό.

Πολλά απ' αυτά τά υπόγεια, όπου ύγρασία δεν υπάρχει, έχουν τήν ιδιότητα να ξεραίνουιν και να διατηρούν σχεδόν αιώνια τά φθαρτά ανθρώπινα λείψανα. Δεν χωρούσε άμφιβολία, πως τόν άνθρωπο εκείνον τόν είχε βρει ξαφνικός θάνατος — συγκοπή — ενώ καθόταν στην καρέκλα του, μπροστά στο γραφείο του, κι' έγραζόταν. "Αλλά πριν από πόσα χρόνια, από πόσους αιώνας, είχε συμβεί αυτό; Και ποιος ήταν; Ποιό τόνομά του και ποιό ή ιστορία του; Και από τί περιπέτειες πέρασε, ως να τελειώτ ή ζωή του στη σπηλιά ενός έρημου νησιού;

"Ο κ. Κλοακέν μόλις πρόφτασε να προβάλλη με τό νοῦ του αυτές τις άπορίες. "Επρεπε τώρα να περιποιηθ τήν "Ανθή, που βλέποντας τή μούμια, ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει από τρόμο και φρίκη.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ.

— "Α! ψιχαλίζει! . .

Τήν έξίπλωσαν σέ μεγάλο κρεβάτι με τήν ούρνικα. Εύτυχώς, εκεί κοντά βρέθηκε μια μπουκάλια με κρύο νερό. Τής έθρεξαν τό κεφάλι, τής έδωκαν να πη και σέ λίγο τό κορίτσι συνηθσε στην έντέλεια.

"Αλλά ούτε ο κ. Κλοακέν, ούτε ο Χάνδος, στην παραζάλη τους, δεν σκέφθηκαν ναπάρησουν πως, μέσα σ' εκείνο τόν τάφο με τά κριμπάλια πράγματα, βρισκόταν και μια μπουκάλια με φρέσκο νερό, ύγρη άκόμη απ' τήν πηγή όπου τήν είχαν βυθίσει γιά να τήν γεμίσουν! "Απ' όλα τά παράξενα που παρουσιάσε ή σπηλιά, ίσως τό πιο παράξενο ήταν αυτό.

"Όσο ο Χάνδος, άμα είδε τήν άδερφή του καλά, πλησίασε θαρρετά τή μούμια κι' άρχισε να τήν εξετάζει με προσοχή, κάτω απ' τό φως του κεριού του, άι έλες τις μεριές. "Η καρδιά του χτυπούσε, πιδ δυνατά απ' τό συνηθισμένο, που θα πη πως τό θέμα εξακολουθούσε να τού προξενή κάποιον τρόμο. "Ο Χάνδος όμως ήθελε να είναι γενναίο παιδί. Γι' αυτό έβαλε όλη του τή θέλησή γιά να καταστείλη τούς παλμούς της καρδιάς του. Και τό κατάφερε τόσο καλά, ώστε σέ λίγο άρχισε να λέγ κι' άστεία.

— Είναι ντυμένος σάν τόν ήθοποιό Γόλδινγκ στην κωμωδία εκείνη του Μολιέρου που είδαμε στην Καλκούτα, έλεγε γελώντας. Φαίνεται πως ο μακαρίτης που βλέπουμε, συνηθίσε, όπως ο Μπουφόν, να βάζη τά καλά του πριν καθήσει στο γραφείο του να έγρασει. Μόνο που ή φορεσιά του δεν είναι και πολύ της ώρας. Μου φαίνεται πως δεν θα κέρδιζε πολύ αν έβγαινε στο φως τής ημέρας. "Εσείς, θείε, τί λέτε; Πόσα χρόνια να κάθεται εδώ αυτή ή μούμια; Είναι άραγε από τήν έποχή της βασιλείας "Αννας και του Μαλβορούγου;

— Δεν είναι άπίθανο, άποκρίθηκε ο άρχαιολόγος, πλησιάζοντας. — "Α, να, έχει και ρολόι με άλυσίδα. Κάνει, θείε, να τό βγάλω να τό ιδώ; κάνει να ψάξω τις τσέπες του;

— Γιατί όχι; Δεν έχουμε λωποδυτικές διαθέσεις, ο σκοπός μας είναι να διευκρινίσουμε τό μυστήριο. Μόλις πήρε τήν άδειά, ο Χάνδος

τράβηξε απ' τήν τσέπη της μούμιας ένα ρολόι χρυσό, βαρύ και μεγάλο, άλγθινή «ρομμύδα». "Απάνω στο σμάλο της πλάκας διαβάζονταν οι λέξεις: «Chapman, Poultry».

— Π ο υ λ τ ρ ο είν' ένας δρόμος του Λονδίνου, είπε ο Χάνδος. Φαίνεται πως ο κακόμοιρος αυτός ήταν "Αγγλος σάν και μεις.

Κι' εξακολούθησε τήν αναδίφηση. Στή δεξιά τσέπη βρήκε μιά άσημένια ταμποκέρα, που είχε ακόμα μέσα λίγη μαύρη σκόνη (ταμπάκο), και τρία άσημένια νομίσματα άγγλικά,

«Καθόταν ένας άνθρωπος με φορεσιά έποχής Λουδοβίκου ΙΔ' κι' έγγραφε στα σκοτεινά!» (Σελ. 462, στ. γ')

που τό ένα είχε πραγματικώς τήν εικόνα της βασιλείας "Αννας. Στήν άλλη τσέπη βρήκε ένα μεγάλο μαντίλι με τετράγωνα (καρρέ), με θήκη από ματογυάλια κι' ένα γράμμα — ένα παλιό, κτρινωμένο και γυωμένο γράμμα, όπου διακρίνονταν ακόμα τά ίχνη μιάς σφραγίδας από πράσινο βουλοκέρι. "Από πίσω ήταν μερικές λέξεις σβυσμένες, δυσανάγνωστες.

— Δεν είναι, πιστεύω, άδιακρίστα να διαβάσω τήν έπιγραφή, είπε. Μόνο και μόνο γιά να μάθουμε τζομα. . .

Κι' ξαφνα έβγαλε μια κραυγή από έκπληξη άπερίγραπτη.

— Τι είναι; Έκαμε ο κ. Κλοακέν. — Θείε μου! φώναξε ο Χάνδος, "Ανθή! . . Μην όνειρευόμαι; Διαβάστε εδώ, σας παρακαλώ!

"Ο κ. Κλοακέν πήρε τό γράμμα και διάβασε τήν έπιγραφή: «Senior Robinson Grousoff York».

Σάν τόν Χάνδο, κι' αυτός στην αρχή δεν τόλμησε να πιστέψη τά μάτια του. "Αλλά δεν χωρούσε άμφιβολία: Είχαν στα χέρια τους ένα παλιό γράμμα προς τόν Ροβινσών Κρούσο, γραμμένο πορτογαλικά, από τή Λισσαβώνα, που τό έλεγε γιά τις βραζιλιανές του φυτείες κι' είχε χρονολογία 19 "Ιανουαρίου 1715.

— "Ανήκουστο! φθίρισε ο άρχαιολόγος, καταπληκτικό! Πρέπει να παραδεχθούμε πως βρισκόμαστε μπροστά σ' όλείφανο του ίδιου του Ροβινσών Κρούσου!

— "Ω, ναί, θείε μου! φώναξε ο Χάνδος. Τό πιστεύω! είμαι βέβαιος! Κάτι ένδόμυχο, κάτι άπόκρυφο μου τό λέει!

— Κι' εγώ τώρα πιά δεν φοβόμαι καθόλου! φώναξε κι' ή "Ανθή με παραφορά. Σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι όπου καθόταν ως εκείνη τή στιγμή, πλησίασε τό λείψανο και, μ' άπλωμένα χέρια, εξακολούθησε:

— "Ω, άγαπητέ και δυστυχισμένο μου πρόπαπτε! "Εδώ λοιπόν πέθανες μονάχος, όλομόναχος, χωρίς να σε περιστοιχίσει κανένα σου παιδί, κανένας σου συγγενής. . . Γιατί κι' ένα μόνο σύντροφο αν είχες σ' αυτό τό έρημονήσι, πως ήταν δυνατό να καθήσει σέ βρήκε ο ξαφνικός θάνατος;

— Αυτή ή περιγραφή ίσως μές φωτίσει, είπε ο Χάνδος, παίρνοντας μ' εδλάβεια τό κατασκευασμένο χαρτί, που επάνω του έγερνε ακόμα τό χέρι του νεκρού.

Και τό έδωσε στον κ. Κλοακέν που φώτρησε τή σκόνη και, με άρκετή εδκολία, μπόρεσε να διαβάσει τις πρώτες γραμμές. Τό γράψιμο ήταν κανονικό, φαινόταν όμως πως τό γεροντικό χέρι, γράφοντας, έτρεμε λιγάκι.

("Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΛΙΟΣ

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τὰς φύλους τῆς: "Ἰγνα" (αὐτὸ μάλιστα, ἦσαν ἐλευθέροι) **Ἀστεριόμοι** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισιν τῶν ψευδωνύμων σου ἔσται καὶ τὸν Ὀδηγὸ γὰρ τὸν μελετήσῃς χαίρω πολὺ πρὸς ἀποκτῶ ἀκόμη ἕναν καλὸ φίλον γράφε μου) **Δάκρυ Ψυχῆς** (ἔσται τὸν «Κόκκινον Βράχο» τὴν 12 Ἀδ-γούστου περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς) **Προφῶν τοῦ Ἑβραίου** (ὅσα σὺ εἴχῃς θὰ σ' ἔχω κοντὰ μου; χαίρω πολὺ καὶ σὲ περιμένω) χαίρειτόμοις σὺ μαριμὰ) **Ἰάσωνα Σεκεριάδην** (ἔσται) **Υπνοβία-την** (περιμένω κ' ἐκτενέστερον γράμμα σοο) **Μαρίαν Κεραλενοῦ** (βραβεῖον ἔσται) **Ἀνθὸς τῆς Διαπλάσεως** (ἔλαβα) στείλε μου αὐτὴς τίς φωτογραφίαις νὰ ἴδῃ ἂν εἶναι κατὰλληλος καλὸς ὁ διαγωνισμὸς ποὺ θὰ κάμῃς, ἀλλὰ θὰ περιορι-σθῆς στὴν Ἀγγλίαν ἰδιαιτέρως ουστάσεις γιὰ διαγωνισμοὺς συνδρομητῶν ἢ συλλό-γων δὲν κάνω) **Κηρύκειον** (σοῦ ἔσται τὰ φύλλα) **Ἐλ-πὶνὰ** ποὺ μοῦ στέλνεις, ἔ-πρεπε νὰταν γραμμὴν χωριστὰ ἕξ εἶναι ἕνας, ἓνα παιδί, Πνεῦμα καὶ ἡ «Ἀπόδει-ξη» θὰ δημοσιευθῶν) **Ἡρώ τῆς Ἀρ-κίας** (τὶ εὐχάριστο τὸ γράμμα καὶ τὶ θυά-ρεστο τὸ ὑστερόγραφο) ἀδοχομα παρκατι-κά τὸ διήγημα θὰ τὲ διαβάσω μὲ τὴ σει-ρά του) **Ἀντώνιον Ἀντωνίου** (ἔσται) **Ἀραμιν** (ἔσται) **Ἀνδριολάκη** (ἔσται 20 τετράδια.) **Ἰωάννης** (ἔλαβα, κ' ἐγὼ ἐλπίζω ...) **Καρόλιν Λούδ** κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἀυγούστου** βἀπαντήσω σὺ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 270οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τοῦτον δεκταὶ μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

463. Λεξιγράφος
 Τὸ πρῶτό μου, σὺ σκοτεινὰ
 Ἄν δὲς νὰ βλέπῃς, κράτει.
 Τὸ δευτέρό μου τὸ ἀπαιτοῦν
 Οἱ δῆμοι καὶ τὰ κράτη.
 Καὶ τ' ἄλο μου μὲσ' σὺ νερό,
 Σὰ σῶμα, διατηρεῖται,
 Γιατὶ νὰ φλέγεται, ὀδν βγῆ,
 Ἀμέσως θὰ τὸ ἴδῃς.

Κρυφὸ Σχολεῖο

464. Συλλαβόγραφος
 Τὰ κρῶτο ἀκούει καὶ τρέξ' ἢ γάτα,
 Τῆλλα δὲν ἀρθεῖ καὶ νησί,
 Καὶ τόρω ἐκπληκτοῦ σταμάτα
 Μπροστὰ σὲ ζωπικὸ πουλί.

Φαίδων

465. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος
 Στὴν Ἑλλάδα ὠρατο βουνο,
 Μὰ τὸ πρῶτό θὰ τοῦ βγάλῃς
 Κι' ἔτσι θὰ τὸ μεταβάλῃς
 Σὲ στοιχεῖο χημικὸ.
 Μὰ κ' αὐτὸ κεφάλι ἀλλάξει
 Κι' ἀπροόπτως παρουσιάζει
 Διάσημη ἀρχαία πόλη
 Ποῦτανε κοντὰ στὴν Πόλη.
 Μπλ-Σπλ

466. Μεταγραμματισμὸς
 Νησάκι σὺ Σαρωνικὸ
 Τῆ μέση μόνο ἀλλάξει
 Κι' ὁ λύτης του θαυμάζει.
 Πῶς ἀπὸ κλίμα ἐστὶ γλυκὸ,
 Πεισιταὶ εὐθὺς ἐπὶ πλὴν ψυρό.
 Ἄσπρο Ἀρατάκι

467. Μαιανδροειδὲς
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ δια-
 γραμμῶν οὕτως ὅστε νὰ γινῶνται ἀσκαν-
 τὰ ἕξ ἀρχῆς κατὰ σειρὰν: Ἁγία πό-
 λης, Χρονικὴ μονὰς, Ἄβλον ἐντὸς τοῦ
 ἀνθρώπου, ἀριθμητικὸν σημεῖον, φάρ-
 μακον ποὺ ναρκώνει, ἐπίρροημα ποὺ βε-
 βαιώνει, αὐτὸ ἀμφιβάλει, κητηκὴ, πό-
 λης τῆς Συκείας.

Ἰοῖς

468. Κρυπτογραφικόν
 123415676839 = Ἀρχ. στρατηγός.
 21563 = Συναίσθημα.
 3576 = Χρονικὴ μονὰς.
 45839 = Μυθικ. βασιλιάς.
 568535 = Κράτος τ. Ἀσίας.
 61876 = Ποταμὸς.
 7479 = Ἐπίρροημα.
 83653 = Κράτος.
 95876 = Ἀρχ. πόλις.

Ἄλκωνες

**469. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀερο-
 σιχίδος**
 Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
 * * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
 * * τῆθεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
 * * ρισκῶν, ἀποτελοῦν Ἐπιγραφήν
 * * τῆς ὁμοίας ζητειται ἡ ἀνάγνωσις:
 * * 1, Χρονικὴ μονὰς 2, Δένδρον
 * * διακοσμητικόν 3, Μὴν 4, Ὅρος
 * * τῆς Γραφῆς 5, Πόλις τῆς Γερμα-
 7, Προφήτης.

Πιστοίκοις

470. Ἐπιγραφή
 Ι Ι Δ Υ Ι Ρ Ο Χ
 Ε Π Α Ο Ε Υ Η Ο
 Ν Ν Ι Κ Ζ Γ Σ Ρ
 Α Ε Ρ Σ Ι Υ Ο Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Μυστίλλη

471. Μικτὸν
 στ - ουου - τν - σα - σ - βει - βοντ
 Χλωρὸ Λευκοῦδι

472. Γρίφος
 εφ σσ
 εφ εφ σο σο τὰ οἶ
 οθ σε
 εφ εφ σο σο θίν, ἄς
 εφ σο
 Μαύρη Προσωποδόφος

ΛΥΣΕΙΣ

τοῦ Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 24

259. Χερρόνησος (Χαίρω, νῆσος). —
 260. Φίλος (φι, Κάς). — 261. Σκόδρα-
 οπόδρα — 262. Π. νυκτερός — 263.
 Κ Ε Α 264. ΠΤΟΛΕ-
 Κ Ι Ν Α ΜΑΙΟΣ (τέλ-
 Κ Ο Υ Β Α μα, δασκ. Λα-
 Κ Υ Θ Η Ρ Α μια, ἐπίτ. Μάι-
 Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α ος, Αἰολος, ἑπ-
 Κ Α Σ Τ Ο Ρ Ι Α πος, Σάμος).
 Κ Α Τ Α Λ Α Ν Ι Α — 265 - 269.
 Κ Υ Π Α Ρ Ι Σ Σ Ι Α Διὰ τοῦ Ν:
 παρόν, μένος, ἑναξ, ἐνός, ἰανός).
 — 270. ΒΑΚΧΟΣ - ΑΦΡΙΚΗ (Βαρος,
 ἌΦρός, ΚΡότος, Χίος, ὈΚᾶ, ΣΗ-
 μαία). — 271-275. Παρίσιον, Πάρις,
 ὑπερος, ἠπείρος, ἄπορος). — 276. Ὁ-
 δὲν ἐν τῇ φύσει ἀπόλλυται (σοῦ δὲν εν-
 τφ εἰς τ, ἀπὸ λι τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εὐς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στα-
 χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 30 λέξαι ἢ λέξις μὲ πλεονάζοντα
 ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦν τὰ
 διατὰ ἢ προληπτικῶς εἶναι ἀπαραιτήτη.

[ΛΔ'—421]
 Ἀ γαπημένη Ἀγγή, μήπως τὸ δικὸ σου
 Ἄ δὲ Σοῦ ταριάζει; Ἀνταλλάσσομεν τε-
 ραδικαία; Ἀθῶνα Ὑπαρξες

[ΛΔ'—422]
 Ἐ ρηδὲς εὐχῆς γιὰ τὴ γιορτὴ σου, Λου-
 λουδένια Ὑπαρξες
 Παρθεῖνος Ἑβραίου
 [ΛΔ'—423]

Π ροκρησσομ διακοσμητικὸν διηγηματός.
 Π ὅημα: Πάρα ἐπιχὴ τοῦ ἔτους εἰς
 ἀρᾶσι καλλίτερα καὶ διατὶ; Βραβεῖα δύο.
 Συμμετοχὴ διβραχρος. Προθεσμία διμηνος.
 Δ/σις: Δαρμανὸν Γούσην, Παπάφην 72, Θεσ-
 σαλονικῆ. Ἄγγελος Εἰρήνης
 [ΛΔ'—424]

Ἀ νταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες.
 Στείλατε: Μ. Καρδούνη, Ἀρχιθῶνα
 Λακαδαίμονος. Ρεζεντά
 [ΛΔ'—425]

Σ κλισιῆς, δὲν ἔβρις πῶς πάω γιὰ...
 προδευτῆς στὴν Αἰθιοπία: Λόγδος
 [ΛΔ'—426]

Τ ελειώθη, τὴ γιορτοῦλα σου ραίω μὲ
 ἄλικα ροδοπέταλα.
 Πριγκηπίσσα τῶν Δολλαρίων
 [ΛΔ'—427]

Ἀ νταλλάσσω τετραδικαία καὶ κάρτες
 μὲ μεγάλα παιδιὰ, Μικρομαγὰλη, Παιγ-
 κηπέσσα, Βασιλίσσα τοῦ Πάνου, Γέρδη,
 Τζιτζι, νὰ περιμένω; Δ/σις: Γεωργίτσα,
 Παλαιὸν Πατρῶν Γερμανοῦ 11-Β. Θεσσα-
 λονικῆ. Ρέλια

Πῶς θὰ περάσετε πρὸς εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κ' ὅπου θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσαρα μυθιστορηματὰ του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1933**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορηματὰ, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
 λευθῆτε τον καὶ κάμτε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
 περάσετε **Τὸ Πιο Εὐχάριστο Καλοκαίρι**